

å skriver vi gudskjelov mars, og selv om jeg vet at det på mine breddegrader kommer et par tre vintre til, og mars og april er viden kjent som utmerkede snø måneder, kjenner jeg vårfølelsen krible. Sola skinner over en meter snø, granmeisen kvitrer og blodbegrene spirer. Resten av frøpakkene ligger klare (selv om jeg ikke skulle så).

I år har jeg som alltid hodet overfylt av planer, men til forskjell fra tidligere år tenkte jeg å prøve å holde meg til masterplanen denne gangen. Hvorvidt det lykkes skal vi ikke spekulere i. Man blir så lett distraheret og revet med.

Hyttehagen min er av det spesielle slaget, langt mot nord og helt i sjøkanten, hvilket innebærer kuling fra alle kanter og ubegrenset tilgang på tang og alle andre uhumskheter kong Neptun måtte lagerføre. Han har diverse, tro meg. Ikke desto mindre har han støtt på kvist når det gjelder meg, og hvis jeg nå klarer å slutte å forelske meg i alskens planter som absolutt ikke har noe her å gjøre kan det bli bra tilslutt. Det som kompliserer dette enkle faktum er at enkelte planter som aldri har sett havet plutselig ser ut til å bestemme seg for ar sjøluft og saltsprøyt er tingen. Heuchera er et strålende eksempel til min store glede.

Frøbestillingene og plantebestillingene så langt i år er imidlertid strengt i tråd med masterplanen. Her blir det strandkål, strandrug og maritima inngår i de fleste navn. At strandkålen ser ut til å stort sett befinne seg på Hvasser og Jæren får så være. Noen utfordringer skal vi ha.

Leproblematikken velger jeg å overse. Har måttet ta noen runder med meg selv om den og konklusjonen er at når man er så heldig å ha tomt ved sjøen nekter jeg å plante utsikten bort. All litteratur om emnet starter med leplanting, så det kapittelet hoppes glatt over. Flate planter har sin spesielle sjarm. De blir riktignok litt mindre sjarmerende når de ligger neddyngnet under en tangvoll, men gjødseleffekten er formidabel. Har fått med meg at innlandshagere godt kunne tenke seg tangtilgangen min, men jeg klarer ikke helt å glede meg over det etter hvert stinkende fenomenet.

Tang eller ikke, nå er det vår i lufta, det såes og prikles uansett snødybde og breddegrader. Jeg har strandkålfrøene klare og ønsker alle lykke til med spiring og eventuelle mer eller mindre vellykkede masterplaner.